

CSELÉNYI BÉLA

számnevek verse

évszámok
 szép emlékeim csuklócédulái
 rossz emlékeim lábcédulái
 mindent felcímkézek
 megannyi utalás
 elegendő csak egy számnév
 s onnan eljutok akárhová
 de hiába írnék sor- vagy tőszámneveket
 senkit se boldogítanék
 s gyászát se ráznám fel
 csak lehunyom szemem
 és ugrálnak a számok
 akár egy képes szótár utalásai
 és már álmosodom
 hogy ravasz természetem
 alvással megússza az írást

Szonett a letargiáról

Az élet tompa értelmetlensége
 nem felismerés, hanem alaphelyzet;
 nyomasztó álmok garmadája jelzett.
 Angyal intett meg vagy a sötétség-e...?

Odáznám el a felkelési percet.
 Polipkarral az ágy felségessége
 zagyvaságba húz, értelmetlenségbe,
 hogy rakjam csak ki az álmodott tercet.

Bajok tucatja lyukasztja csónakom,
 s csak kicsi pléhcsupor adatott nekem –
 merek, merek csak, de nem foldozhatok.

Ártalmas étkekkel hamar jóllakom,
 vércukrom ugrik, zuhan meredeken,
 húznak a mélybe hínárok, moszatok.

Felnőtségem szonettje

Szeretnék gyermek lenni – öregesen –,
bár meglett féfi ilyent nem kívánhat.
Ólomkatonáim őrséget állnak
a könyvespolcomon, szép egyenesen.

Felnőtt mivoltom ide-oda rángat,
egyik csapdából a másikba esem,
gondtalanságom receptjét keresem,
hiába rajzolok karácsonyfákat.

Befelé forduló, bolond embernek
olykor ha tűnök, hát semmi tévedés,
ebbe a szerepbe belerázódtam.

Mint joker-lapot a pakkban, kevernek,
de pojacának lennem olyan kevés...
Esőben toporgok bőrig ázottan.